

ARALIK 2025

KALSEDON

FANZIN

SAYI 12

Merhaba,

Karşınızdaki eserin bir vizyonu ve misyonu var. Belirlenmiş bu iki tanımın karşısında da aynı kelime yazmakta;

“SANAT!”

Neredeyse, “Evreka!” diye heyecanla bağırarak sokaklarda koşmanın ne demek olduğunu öğrendiğimiz fanzinimiz, her köşe başına coşkuyla tohumlar ekme çabamızdır. Çünkü sanat, şehirlerin soyut peyzajıdır.

Fanzin parayla satılmaz, değil; paha biçilmezdir. Körelmesini istemediğimiz dışa vurumların kesişim kümesidir ve kendine saklanan dışavurumlar kimse bakmazken dans etmek gibidir.

Gelin, şiirlerimizi, çizimlerimizi, yazılarımızı beraber ekelim. Mis gibi sanat koksun ulaştığımız her sokak, köşe başı. Herkesin dilinde yer etsin kalsedon taşı.

Güzel Günlere!

Kalsedon Fanzin

Ellerim Salyangoz Mezarlığına Ulaşamadığında

ölü salyangoz evlerinin içindeki karıncalarını temizlemenin güçlüğü üzerine
-gösterdiğim direnç-

ben onlara ev diyorum
oysa bana kızıyor ısrarla, kabuk olduğunu söylüyor
-hayır!-
kovuk desen belki anlardım ama kabuklar
üzerimizden atılması -kopması- gereken şeylerdir -diyorum, anla-

belki de boyum ağaç dallarına değil
-yalnız- kovukların içine girebilecek boyda olmasındandır
-bu kovuk sevgim-

inansen da inanmasan da bir gün bir kovuğun parçası olacağım
ve yontamayacaksın beni
tıpkı bir çift gözlerimin şahit olduklarına engel olamadığın gibi

serin bir rüyanın hatırı gibi bu ağacın gövdesi -bak!-
bak, ne güzel tutundum dallardaki su geçirmez ısrara
artık bir meyve gibi koparamayacaksın beni yaşamak istediğim yerlerden
gitmek istediğim yollardan geri sürüklenmeyeceğim derken bile ne kadar susmuştum
hatırla

-hatırla-
unutmak için var gücümle koşarken
seni arkada bırakışımın sürekliliğine karıştı sesin -hani, nerede bir
zamanlar ocağın üzerinde tüten sevgim-

-hatırla-
o kadar büyüdü ki devin ayakları,
hayatımda bana bile yer kalmadı
herkesin başka bir ucundan tutup çekiştirdiği ömrümün,
ellerimde kalmak için derime sapladığı diş izleri-
hatırladın mı

ben hiç unutmadım
devin ellerindeki çocukluğumun direncini

unutmak istesem bile unutamadım
ne çabuk unuttuğunuzu

Eda Sakoğlu

İKİLEMLER

2029 ağustosuna ithafen...

bir salın üstünde akıp gitmektesin
kaybolarak belki, ucuz bir şiirde*, herkesten uzaklaşarak
çok yanlış düşlere tapacaksın en sonunda
kendime yetişmeye çalışırken hevesini bile kıracaksın
ardındaki rüzgârın

nefesindeki direnişle uyanıyorum
var olmak mezar taşlarından yansıyor hayata
sana yalnızca bir kafiye için yöneldiğim şu günlerde
bana alın çizgimden doğrulma eşiğinde
sessizce elimi yüzümü yıkıyorsun

yalnızca bildirmek istiyorum, umut biraz da anlamak içindir
ellerimi ceplerine soktuğum zaman
şubatların birden dağılışını
ama bilmelisin ceplerindeki tüm bu kuyular benim atılan taşlarda
arama bulaman kendimi
ağzımı ekşiten bu tat beni insanlığa yaklaştıran
tutmayı bilmediğim renklerde uzanan eller kimin
21. yüzyılın bu yarAsında yaşadıklarımız
yani neon kâğıtlara dayatılmamız
bizleri kadraj kadraj sürüklenmeye ittiğinden
böylelikle hangi ev gerçektir varsayımlarına bir kibrit daha sırlarımıza kirli sözcükler
değdiği zaman
toprak tırnak aralarımızdan taşacak
tüylerin ve beyaz ve kırılğan ve zaman denilen
ve zaman denilen işte büyük yanılığım
aslında olan ceplerimde aradığım bozukluklar
değil!
ağzımdan ağzına uzanan tel örgülerin
arkasında kalan sözcükler
düşüncelerim koltuğunda ölü bulunmaktan öteye gidemeyen
yaralarım varsa kargalar da vardır etimi didikleyen
uzaklardan ve çok daha uzaklardan
ölü kuş tüylerinin sıcaklığına sığınanlardan
kurtulup göründü bir salın üstünde bedeni
böylelikle yaklaşmış oldu çamaşır iplerinde savrulan anlamına

belleğimdeki hücrelerin yavaş yavaş örgütlendiği
biz hangi duyguların insanıyız
filmlerde ve şarkılarda ve sahil kenarlarında ve titremeklerde aradığımız farkına
varmalıyız kaybımız kelimelerin daha da ötesinde
Yarım kalmışlığımız birbirine sarılıyor
Başka gezegenlerin başka sahillerine karışalım diye kaçtığımızı bilmesinler
Kendimizi kasetlerden kendimizi aynalardan kendimizi zamandan kurtarıyoruz
Kendimizi kendimize kaybediyoruz
elbette fırından henüz çıkmış bir ekmek gibi kokacak ömrün
ve ben nere tükürdülerse,
tebrikler tam üstüne bastın

günahlara sığmıyor değiliz
günahlara sığmıyoruz paçamızdan akıyor artık anla
Şimdi çıkıp gitmem gerek
Kuzeye giden bir yol bulup
etimin çamurlu patikalarından kurtulmak için
avuntusunu peşinen ödediğim
bu gidiş bana yetecek mi?

ucuz bir şiir; Yaşam İhlali
yaşamım tam on iki yerinden bıçaklanmış bir şehirde
yaşamım şehrin sahiline vurmuş bir cesette
yaşamım cesedin üzerine örtülmüş gazete kâdında
yaşamım gazete kâdındaki bulmacada
yaşamım o bulmacadaki sorunun cevabını merak etmekle
yaşamım cevabı çoktan çözmemle geçiyor
ceset mi? kargalar etini çoktan didikledi bile.

Eren Dertli

Kendi Varlığınızdan Nasıl Bu Kadar Emin Olabiliyorsunuz?

Kimliğinizin bir “andan” ne farkı var, ne başını ne sonunu biliyorsunuz. Bebekliğinize; yani psikolojik tutumunuz, "Bu böyledir," diyerek inandığınız ekol ne olursa olsun, karakterinizi oluşturduğunu düşündüğünüz o döneme dair hatırladığınız hiçbir şey yok. Komik diye hatıra kalmış birkaç anekdot haricinde, nereden geldiğinize, size ne olduğuna işaret edebilecek hiçbir bilgi yok.

Oluşagelmemişsiniz, olageliyorsunuz. Gözlerinizi, her gün; biraz daha berraklaşan bir dünyaya açıyorsunuz. Algınızda zuhur eden her şey biraz daha anlam yüklü, daha fazla bilgi, birbirine bağlayabileceğiniz ve aynadaki görüntüyü daha da netleştirecek anılar var artık. Size bir ismi, bir cinsiyeti, bir milliyeti, bir bağı haykırıyorlar. Bu hep böyle miydi, beni niye ben değil diğer herkes var kılıyor? Ellerinize bakıp hiçbir şey göremiyorsunuz, bundan dolayı aynadaki görüntüye inanıyorsunuz. Varlığınızın teminatı karşı tarafta. Güneş değil Ay’sınız, varlığınız dışa bağımlı. Kendisiyle hiç iletişim kurulmayan, konuşulmayan bebekler beyin hasarından ötürü ölüyor. Yani yaşamam için, görmen değil görülmen lazım. Gözlemlenebilir evren içerisinde insan yoktur, biz gözlemlenmesi gereken evrendeyiz.

Bize ait ne var? Annenizin doğurduğu kişi nasıl olabilirsiniz, doğduğunuz gün baktığı hiçbir kıl veya deri parçası, birkaç iz hariç hiçbir ortak unsur yok. Kademe kademe, o doğmuş canlının hücrelerini, kendi hücreleriniz içerisinde sindirdiniz. Dolayısıyla insanın doğumu da yaşamı da simbiyotiktir. Ebeveyninizle aranızda, bir adet yenmiş bedenlik mesafe var.

Akıl alır gibi değil, bir insanın adı nasıl kendisine ait olmaz? Ben seni böyle çağırdım diye sen niçin kendine o isimle hitap ediyorsun? Adını bilmediğiniz şeyi algılayamazsınız, siz kendi adınızı nereden bilip bu kadar inanarak kendinizi o şekilde tanıtılıyorsunuz? Her şeye anlam yükleyebilen insan canlısı neden kendi ismini kendi koymuyor? Sokaktan geçen birinin veya eşinin verdiği ismi değil de ebeveyninin, sen hatırlamıyorken seçtiği ismi kullanman, onlara duyduğun saygıdan ötürü mü?

Eylemlerimiz, başkalarını var ediyor. Kendi davranışlarımızın bile odağında biz yokuz. Beden, kimlik, isim bize devren geldi; kimlik sahipleri değil varlık mirasçılarıyız. Ben var olmuyorum, var ediliyorum.

Tolga Ay

Ne istiyorum?

Ne istiyorum?

Ne istiyorum?

Ne istiyorum?

Evvelsi gün doğdum. Dün tüm dünyayı istiyordum.

Bugün hepsinden vazgeçtim! Neden? Ne değışti?

Yarın neler olacak, onları da biliyorum. Aklımdaki her soru işareti, kırılğan yapısından sıyrılıp sivrileşecek, ünlemlere dönüşecek. Tepki dolu olacağım.

Nezaketin iticiliğıyle başlayacak öfke nöbetim. Sosyal etkileşimde davranışlarımın dönüşümleri körükleyecek ateşimi. Bu şekilde davrandığımdaysa saygıyla karşılaşacak, şaşıracağım. İçten bir küfür savuracağım.

“Kimim ben?” diye soracağım; en kötüsü de bu olacak. İnsan, tepkilerinin sonuçsuz kalacağını anladığında kendini değıştirmek, uyum sağlayabilmek için en temel soruları yöneltir kendine.

Soracağım.

“Kimim ben?”

“Beni ben yapan şeyler neler?”

“Bunların hangilerinin bir değeri var?”

“Neden bir değeri olmak zorunda?”

Kendimi şekillendirebilmek için öldüreğim kendimi. Toplum kalıbına sığana kadar defalarca doğacak, defalarca öleceğim.

Yaşayacağım en korkunç şeyse o kalıba hiçbir zaman sığamayacağımı fark ettiğimde olacak. Her öldüğümde cehennemim bu düşünceyle dolup taşacak.

Peki, bu döngü devam ederken her ölümümden sonra tekrar doğmamı sağlayan şey ne? Neden ölü kalamıyorum?

Ne istiyorum?

Ne istiyorum?

Ne istiyorum?

Mübin Küçükoğlu
Lefkoşa '19

Bugün de Sonunu Göremedim, Sevgilim

Her diyemediğim üç söze attığım noktalardan
yollarım var sekerek gittiğim.
Boğazımdaki taşlardan izin aldığım kadar yazacağım bugün.
Fetvasını arıyorum ölümün,
en alengirli âlimlerden...
Karıştığım karmaşalardan izinle yazıyorum.
Hayatımda noktalar bir nevi çukurlar, biraz da uçurumlar:
Sen' ise o uçurumun kenarı.
Sen, ruhum ve aklım arasında bir falezsin.
Sevgilim,
sevgisizliğinden bir yol açtım,
o yollara nehirler akıttım;
ama o akan nehirlerde boğulmalı mıyım?..
Bu sefer de sorularımın sonuna geldi noktalar;
biraz da sorulardan sendeleyerek,
biraz da sekerek ilerleyelim.
Yinelemeler ve hak vermelere daldım;
daldığım yerde nefessiz kaldım.
“Biraz”lar damladı
ve göl oldu ruhuma;
sanırım o gölün dibinde kaldım.
Nefesim su oldu;
ruhum bir deniz kızı olamadı yine.
Deniz nerede?
Gözlerim kapanmasın diye
bu ezilmişliklerde kalbim mi kapanmalı,
hayal ve kedere?..
Süzülen her yaş nehir mi olmalı?
Nil benden uzak kalsa olmaz mı?..
Sorularım yakamozlara karışıp eridi, dalgaların ritminde.
Ruhum o sulara karıştı; eridi, serpildi belki de...
Belki ve birazlara karışmış sözlere izin verdi kalemim.
Yollarıma karışıp, sulara vardı benliğim.
Bugün de sonu göremedim, Sevgilim...

Hatice Kübra Taşkent

Beynenâ

hayatın saptırdığı bazı yolların
istediğin kadar konuş, dönülmezliğini
ve gözlerinin inci tanelerini, birer birer
akıtsan da gece vakitleri
bazen al yanaklarına,
bazen büzdüğünde belki dudaklarını
yürünen o yolların çiçekli bahçelere
ne yaparsan yap, dönüşmezliğini
senden öğrendim anne

gencecik bir gelinciktin gözümde
on dokuz var yok
sahi senin nefeslendiğin yaşları
zaman birer birer atlatıyor bana
on ve dokuz diye heceliyorum
narin, zarif ve ipekmişsin dünyaya
hâlâ beyaz rüyalarla nasıl baktın,
şimdi bana bunu da anlatabilir misin anne

kırmızı bir kız yetiştiren, kırmızı bir kızdın
zamanlar içinde bir çiçek
sahi hiç acımadı mı kalbin?
gelincik yapraklarının ardına gizlediğin
en saklı düşlerini ellerinle gömdüğün
kalbin sahi hiç acımadı mı
dünya değil mi işte burası
on ve dokuzdan sonra insanın içine bir acının işlenip kaldığını şimdi gözlerine
baktığımda sessizce biliyorum anne biz şimdi biraz, konuşmasak da olur
biz hep biraz, konuşmadık ama olur

Aslı İrem Şahiner

MİNE'L ZALİM

Pek kıymetli, pek azametli beyefendi,
Mektubunu biraz geç aldım
Fırlattım kilidin arkasına
Masanın üstünde bir zevattır duruyor
Beyefendi tahtında hala oturuyor

Ayaklarım sürüyor yakınımıdayken
Kan bileklerime, parmaklarıma doluyor
Gırtlığını sarmasına ne kaldı?
Sen konuştuğça merhametim susuyor

Gözlerin uzaktan iki oyuk
Uzaktan, baykuş yuvasına benziyor
Kirli ellerinde kim bilir
Kaç kulun hakkı var?
Kaç zavallının kanı damlıyor?
Taşa sürtesi dişlerinde

Söylesene beyefendi
Sabahları hangi yüzünü
Tıraş ediyorsun özenle
Gözün aç karnın tok
Doyur karnını bizlerle

Bıçak kemiğe dayanmadan
Sesin gür çıkıyordu
Yağmur oldu ezdiklerin
Yağmur kadar kalabalık
Ne oldu kor ateşine?
Kıyametler koparıyordu

Bırakın, bildiğini yapsın
Harcanan vakit boşuna
Alemdeki bütün diller
Tek bir ağızda toplansa
Derdimizi anlatsa,
Sen duymayacaksın.

Sokakta yan yana gelse
Ben ve benden birkaçı
Saklanacak delik ararsın

Senin gücün yalnızlara
Senin gücün acizlere
Mazlumlara senin gücün
Cebrin yetiyor belki
Bir avuçtan insana
Gel gör ki beyefendi
Bize gelince korkaksın.

Fakat çok yazık sana
Talihine çok yazık
Kefen üstünü örtse dahi
Kara bir lekedir kalacaksın
Toprak kabul eder mi bilmem
Ama üstünden kovulacaksın

Velhasıl beyefendi;
Hangimiz düşeriz meçhul
Fakat önünde sonunda
Tarih, bizi aklayacaktır
Sense arkada bıraktığın mezalimi
Hiçbir yere sığdıramayacaksın...

Kayra Özdemir

Beni Karıncalarınıza Götürün

Bir sohbette, "Zihin karanlıktır, biliyorsun değil mi?" diye bir yargı içeren soru yöneltmiştim karşımdaki şahsına münhasır bireye. O da, "Ama çok güzel," demişti. Benliğime yaptığım yolculuk özgürlüğe varır, acının içindeki şefkati gösterir, hüznün içindeki memnuniyeti, korkunun olmadığı yerdeki saflığı, diye düşündüm bir süre üzerine. Güzelliği buldum, kastedilen güzellik bu olmalıydı. Ölümle de sonsuz olunuyor doğumla da, korku dünyayı dünyaya bağlar ve bazen yanıltabilir. Olsun... Dünya neden sonuç ilişkiliğiyle dönüyor sanki ölüme giden "Yol", "Düş"ten ibaret. Çok içten bir şekilde bir sigara sarma isteği uyandırıyor. Öze dönüş zamanı yaratıyor; anı,anları,anıları o anlar yaşıyor ve görüyorum tekrar. Çocukluğumu anlatıyor, beynim dönüyor, tüm tezahürlerine uygun sırayla izleyip kabulle varlıklarını kutsuyorum. Gemiden salınan sandaldasın artık. Sanki karanlık sulara bırakacaklarken tam, kendin o soğuk karanlık ve haliyle bilinmez o sulara kendini bırakıyor gibi. Sandala tutunan ellerindeki parmakları tek tek bırakır gibi. Kendi sorduğum bir soru ve aldığım belki de öylesine verilen, cevap vermek için söylenen bir cümle beni buralara nasıl getirmişti, nasıl olmuştu bu? İllaki olacaktı ve olan her neyse o olacaktı. Sıkı bir sigara sardım ve ışığı zorlamadan kandilimin yağını çoğaltmaya karar verdim...

Öznur Yiğit

Kentte Kapladığın Alan

O çarpık yürüyüş
parmaklığın dibinde
çekmeceye koyulan deli at koşturması

Size çamın altını verelim
Demir çaydanlıktan bitkiler dökelim
kokular saçalım siyah kan savuran fiskiye
Yuvarlayalım organlarınızın kurumuşluğunu

Hava soğur
ama her şey donmaz derin bahçede

Adınıza bir dosya açalım
Paranız yoksa girmeye.

Senem Gökel

Ölüm, Çok Güzelsin

Bulanık kafam inkâr eder
Fâninin yaşam sevgisini
Taştan kalbim inkâr eder
Çürüyen hayatın neşesini

Aranır mı böyle yaşamda hayâ
Yaşlanan gözler olurken âmâ
Bekletirsin nice yaşlara halâ
Tek başıma gelemem yanına

Ölüm uzaktan çok güzelsin
Belki de kaybettiğim neşemsin
Senden korkmanın anlamı yok
Korkağın yaşamaya hakkı yok.

Son arzumdur sana sarılarak
Sonsuzluğa yelken açmak,
Beni Rabbime taşıyacak
Kanatlarınla yol almak

Cafer Batuhan Alper

AH TAMARRA ABLA!

Ah Tamarra Ablam. Mahallemizin illegal ablası... İlegal dediysem de öyle büyük, adı suçlar değil. Hababam Sınıfı'nın Hafize Ana'sı kadar illegal. Tamarra Abla ellili yaşlarında yüz elli santim boyunda ve yaklaşık boyunun yüzde ellisi kiloda Gürcistan'dan göçmüş Megrel bir ablaydı. Karadeniz de yaşayanlar bilir, Sovyetler infilak ettiğinde en çok Karadeniz'e dağılmıştır parçaları. Dağılan parçalar düştükleri yerlerde Rus pazarı veya fuar esnafı, konsomatris veya seks işçisi olarak yer bulabildiler kendilerine. Tamarra abla; gündüz bakıcısıydı. Boş vakitlerinde babasını bilmeyen kızının, babasını bilmeyen oğluna bakardı. Hobi olarak da mahallemizin kaçak alkol kartelliğini yapardı. Öyle herkese değil. Evini ve telefonunu bilenlere verirdi kaçak votkayı. Tamarra ablaya göre Gürcistan'dan getirdiği bir kez kaçak votkaydı bize verdiği. Ama bence bize votka diye verdiği şey iki kere kaçaktı. Bence Gürcistan'dan hiç votka getirmemişti ve evinde kolonyadan damıtma, ispirotodan bozma etil alkolle yaptığı bir şeydi o. İki kere kaçaktı yani. Nerden çıkardın bunu diye sorarsanız arastada ablamız mahalleye teşrif ettiğinden beri astigmat, miyop, gece hatta gündüz körlüğü dahil enva-i çeşit göz hastalıkları baş gösterir olmuştur. Bütün esnaf yanlış zile basıp kaçıyordu. Benimki ayrı, benim gözlüklerim evrimsel mevzulardan ötürü... Tanrı beni evrimle öldürmek istemişti ama modern tıp zamanlarında eskimiş bu numara işe yaramamıştı. Gözlüklüydüm ama çok şey görmüştüm. Keşke bilmem kaç bin yıl önce Afrika düzlüklerinde gözlüklere muhtaç doğaydım da aslan, kaplan nice mahlukata yem olaydım dediğim günlerdi. O sıralar sırtlanlar dişliyordu da kalan 21 gram ruhumu. İşte o günlerde büyük bir hezimet içerisindeydim. Ankara düşmüştü. Ankara da kaybetmiştim. Ankara'yı kaybetmiştim. Ne çareler denemiştım tutunabilmek için Ankara'da. Görmüştüm her bahtı kara gibi Ankara'yı. Ama devamını getirememiştim. Her kulvarda başarısız olmuştum. Yenilmiştim. Enine boyuna yenilmiştim. Güzel zamanlar yerini korkunç zamanlara bırakmıştı. Gitmem gerekiyordu. Ankara belli ki sıkılmıştı benden. Kopmuştum dalımdan. Ağzımda birazını hatırladığım bir şiirle döndüm memlekete. Sabahın köründe annemin evine doğru gidiyordum. Omuzlarım düşük, valizim ağır, kafam yerde. Sonra birden Tamarra Abla geldi aklıma. Votka alayım da evde içer sızarım en azından nefret ettiğim ve her defasında dönmek zorunda olduğum bu şehirde bir kez kayıtsız şartsız uyuyabilirdim. Sabahın köründe aradım Tamarra Ablayı. Düşünmedim uyuyor mu, müsait mi falan diye. Kendime saygımı kaybetmişim bir başkasına kalmamıştı zaten. Aradım. Alo bile demeden: "Abla evde misin? Bana bir şişe hazırlar mısın?" dedim. Sonra hiç beklemediğim bir şey oldu. Çığlığa benzer bir ses çarptı kulağıma. Endişe, panik ve benzer diğer duygularla karışık. "Ayy noldu sana?" dedi. Ah Tamarra ablam o an sorulacak soru muydu o? Ben elimde valizle sokağın köşesinde çöktüm. Benim için kaygılanan bir kişi kalmış diye mi yoksa biri de halimi sordu diye midir bilinmez, sonra bir yağmur yağış benim gözlerde. Belediyenin alt yapısını zorlar bir debiyle ağlıyorum. Neyse uzatmayalım önümü görecektir kadar azalınca göz yaşlarımda vardım kapısına Tamarra Ablanın.

“Ah oğlum! N’oldu sana böyle?” dedi. “Abla yenildim!” dedim. Votkayı aldım, içtim, sızdım... Demem o ki benim için kaygılanan son kişiydi Tamarra Abla. Şimdi Çanakkale de yazlığında yaşıyor. O kaygılarından kurtulmuş. En azından o başardı. Ben hala kaçak votka içiyorum. Dilimde o şiirle;
“Anne ben geldim, yoruldum artık.
Her yolağzında kendime rastlamaktan.
Hep acılı, sarhoş ve sarsak
Şiirler çarpıştıran bir adam.”

Ahmet Erhan

Mami

Melisa Örgel

Fark Etmeden

Severken de ayrılabilir insan
İlacı ilaç yapan dozudur ya
Sevgiyi aşk yapan da nefret yapan da
Sadece olması değil miktardır belki
Çok sevmek de öldürebilir aşığı
Çok sevmek de öldürebilir maşuğu
Ben hem aşık hem maşuk
Kaynıyorum aşk kazanında
Yavaş yavaş kaynıyorum hem de
Fark etmeden
Yaşayarak değil
Ölerek seviyorum
Ölerek seviliyorum

Severek de gidebilir insan
Vuslatı da var aşkın hicranı da
Vedayı gerektiren çok sevmektir belki
Gözden ırak gönüle şifa olabilir
Hatıralarda gülümsemek yeğdir belki
Soluyorum açtıkça aşığa
Yakıyorum doğdukça maşuğu
Yavaş yavaş yanıyoruz hem de
Fark etmeden
Yaşayarak değil
Öldürerek seviyoruz
Öldürerek seviliyoruz

Küllerimle

Samrukh

Pazarı Pazartesiye Bařlayan Rüya

Pazar:

I
gıcır gıcır ayakkabılarıyla yürümek hevesini biraz olsun gideriyordu kız
gıcırdayarak dönen bir sandalye üzerinde yürümek hevesini kaybetti
hem eskiye hem yeniye gönderme bir gıcırta aslında hep içindeydi

II
evin o tanrdık kapısına mı bakıyor
alaycıdır biraz böyle tanımak, gitmeliyim
kaç ksesi var ekingenliēin
bakkaldan bile çekiniyorum mesela, kaç köşe dkkn
bulunduēu yer gibi davranıyor bana
mr de belki hiç kullanmadıēı oēu ürünün aldatmacası

III
pazardan dönen annelerin ussuz kucaksız sevmeleri
ne yorgunluk ama...
köşede incir satan ablalar var, en çok tanrı tanıyanlar
onlardan da çekinirim ben
incir sütü diye bir yalan var alıntı tohumu
elinden gelse ocukluēumu yakar

RÜYA:
bir sirkte görmüřtü kendini kız
yürümeye hevesliyken henüz annesinin elini tutardı
el tutmak bir marifet sanrdı
“başkalarının cambazlıēı altında gerilen ince izgiyim ben
cambazlık kırmızı bir ip
kan baēımız bile yok
bize yüksekte bakan hiçbir yerin tanrısıyla”
yanılıyordu, tanrı bile el bırakmıştı bizi...

Deniz D. Sonat

Öte, ki ne sitem!

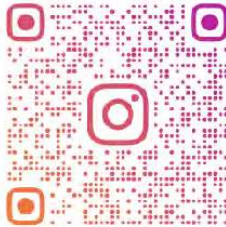
hayret bir şeylersiniz kardeşim
göğün can havli nefesleridir muğlak minvalleriniz
ve sanatlarınıza şayan melankoliyi yakalarsınız hemen
asılı kalırsınız özene bezene benmerkez matrislerinizde
sokaklar bedenlenmiş pandomim numuneleri
güya diye başlarsınız pürkesin anekdotlarınıza
hiç yanılmazsınız kardeşim
sırlanmış kör bir camdır her zaman karşınızdaki
çapraşık tutarlılığınızla bir potpuri sunarsınız
özümsemezse, ki asla özümsemez
mümkün müdür piizlenmiş kibirlerinizi mumyalamak
çağdaşsınız, son mohikan kadar, varyemezsiniz
Özümsemezse, ki asla özümsemez
Mümkün müdür kardeşim?
Özüm=sen
em, ez.
Hürsünüz, yine konuşursunuz, kazanırsınız.
İtaliksınız, boşluğa kaykılan, susarsınız.
Kazanırsınız.

Bekirhan Aşgenaz

KALSEDON FANZİN

Yazı - Şiir - Çizim - Fotoğraf
Gönderimleriniz için

kalsedonfanzin@gmail.com

 [kalsedonfanzin](https://www.instagram.com/kalsedonfanzin)

Eda Sakoğlu

Éren Dertli

Tolga Ay

Mübin Küçükoğlu

Hatice Kübra Taşkent

Aslı İrem Şahiner

Kayra Özdemir

Öznur Yiğit

Senem Gökel

Cafer Batuhan Alper

Ahmet Erhan

Mami

Samrukh

Deniz D. Sonat

Bekirhan Aşgenaz

Çizim: Melisa Örgel

Kapak: Yağmur

